

Jesus, din søde forening at smage

Musik: Johann B. König 1738

Tekst: DDS02 460,1-7

S
A

1. Jesus, din sø-de for-e-ning at sma-ge læn-ges og trænges mit
riv mig fra alt, hvad mig hol-der til-ba-ge, drag mig i dig, min be-

7

hjer-te og sind;
gyn-del-se, ind! Vis mig ret klar-lig min jam-mer og mø-je,

13

vis mig for-dær-vel-sens af-grund i mig, at sig na-tu-ren til

19

dø-den kan bø-je, ån-den a-le-ne må le-ve for dig!

2. Styrk mig ret kraftigt i sjælen herinde, at jeg kan finde, hvad Ånden formår; tag dig til fange min tale og sinde, led mig, og lok mig, så svag som jeg går! Mig og hvad mit er vil gerne jeg miste, når du alene i hjertet må bo, og sig omsider på døren må liste hvad som forstyrrer min inderlig ro.
3. O, hvo der kunne det ene kun lære: sig at opofre med hjerte og hu! O, måtte Jesus mig alting kun være, jeg er desværre langt borte endnu! Jesus, som gav mig et hørende øre, ræk mig tillige din kraftige hånd, at jeg min vandring herefter må føre ret som en kristen i helligheds ånd.
4. Hør dog, o Jesus, din klagende due, hyrde, opsøg dit vildfarende lam, vær mig blandt myrra en læskende drue, lutre mit hjerte fra synd og fra skam! Lad mig i bogstavens væsen ej blive, som kun gør udvortes ærbar og fin, Ånden lad Loven i hjertet indskrive, at jeg i sandhed må kalde mig din!
5. Jesus, når vil du dog skaffe mig hvile? Byrden den trykker, ak, tag mig den af! Når skal jeg se dig ret venlig at smile? Rejs dig at true det brusende hav! Kærligste Jesus, du må dig forbarme, skjul dog ej evig dit ansigt for mig! Ædleste rigdom for åndeligt arme, fyld det udtømmede hjerte med dig!
6. Lad mig, o Jesus, forgæves ej råbe! Se dog, hvor sjælen er hungrig og trætt! Læskes den kan med en kærligheds-dråbe, kald den din egen, så bliver jeg mæt! Kærlig du sagde: De måtte forsmægte, dersom jeg lader dem fastende gå. Nåde og Sandhed! Hvor kan du da nægte sjælene smuler at styrke sig på?
7. Nådigste Jesus, nu vil jeg ig binde fast til din dyre forjættelses pagt: beder og lede, så få I og finde, så har de sanddrue læber dog sagt; jeg vil med kvinden fra Kanaans egne efter dig råbe, til du bliver mild, svarer: Jeg vil ej på værdighed regne, amen, ja amen, dig ske, som du vill!

J.C. Allendorf 1712. P.J. Hygom 1740